

במה אשה פרק ששי שבת

ס.

עין משפט נר מצוה

כז א מיי פייט מהל שנת
הלכה א מנהל פון און
טושיע א"ח פ"י עג סעיף
ט:
כח ב מיי פייט מהל שנת
הלכה ב:
כט ג מיי פייט מהל טו
סמך עס טושיע א"ח
פ"י עג סעיף ט:
—
תורה אור השלם
א וחק משה ואליעזר ובהק
1 וחקת משה ואליעזר ובהק
משה: במדבר לא נא

רב נחמן בר יצחק אמר שומאה אשבת קא רמיית. דאפילו בלאו
טעמא דהוי תכשיט^א לאיש היא טעמא מכל כלי מעשה^ב והשתא
צין לרעה צין לרע נחמן בר יצחק מוקמי תרתייהו כרבי נחמיה ולא
מטעמא מטעם תכשיט דאשה^ג אלא מטעם תכשיט דאיש או מטעם דהוי
כלי מעשה ולצדיק קתני צין לרעה

צין לרע נחמן בר יצחק:
למאי חזיא. חזיא. פ"י צקונטרס למאי
חזיא^ד והא משוי הוא וקשה

לר"י דאם כן מאי משני הואיל ואשה
חולקת בה שיערה אנו משום הכי לא
הוי משוי והא אינו לא מלבוש ולא
תכשיט אלא נראה לפרש למאי חזיא
למה היא רגילה ללכת בה^ה צחול אמר
רז יוסף כו' ונתר הכי פריך וצבנת
למאי חזיא נהי שרגילה לנושאיה^ו צבנל
שצריכה לחלק בה שיערה צבנת תהוי
משוי כיון דליתו לא מלבוש ולא תכשיט
וצקונטרס פ"י צסמוך צבנת למאי
חזיא והלא צבנת אינה חולקת שיערה
וקשה לר"י חדא דהא מנא ליה דאסור
לחלק בה שיער צבנת^ז ועוד דלמאי
פריך והא ל"א אסור^ח אפילו יהא מותר^ט
תקשה והא משוי הוא^י:

הואיל ואשה אוגרת בה שיערה.
^א נראה לר"י שמוצת
המחט צמוך הסבכה^ב ודומקת את
הסבכה כדי שלא יפלו שערומהו מן
לקישוריה^ג והשתא אמי שפיר דהויא
כעין צירית שאומות צמי שוקיה שלא
יפלו^ד ולא כפירוש הקונטרס:

ותיהוי כבירית טהורה ותשתרי.
פירש צקונטרס דכי היכי
דהתם לא חיישי דלילמא משלפא
ומחויא הואיל ולצניעותא עבידא ה"ג
לא ניחוש למישולף ואחויי מהאי טעמא
וקשה לר"י דהא^ה צבנל אין יוצאין צהן
צבנת^ו דחיישינן דילמא משלפא ליה
משום דהוי תכשיט כמו שאפרש אע"ג
לצניעותא עבידא^ז כמו צירית דהכל
ענין אחד אלא צירית צלחת וצבנל
צמטם כדאמרין לקמן (דף סג):
ועוד דלמה לו להזכיר כאן טהרת
צירית הוה ליה למימר ומיהו צירית
ותשתרי ונראה לר"י דה"פ ותהוי
מציית שיוצאין בה לפי שהיא טהורה
משום שאינה תכשיט דליתיה נ"ו לאשה
כיון דאינה כ"א צלחת והויא כעצמת
הכלים דליתיה כ"א לצורך צמי שוקים^י
ה"ג האי מחט שהיא טהורה לפי
שאינה אלא כעצמת הכלים תשתרי

דאינה תכשיט וא"ת אמאי לא משני השתא כמין טם של זהב יש לה
צראשה כדמשני לאידך שינויא דצסמוך וי"ל דאם היתה אוגרת בה
שיערה לא היתה מניחתה לעולם כנגד פדחתה^א ואינה חשונה תכשיט
אלא טם וקשה לרש"י לפירוש זה דכיון דמחט שאוגרת בה שיערה
היא טהורה היכי קאמר לעיל (דף נג): אכל לענין טומאה דא ודא אחת
היא הרי יש חילוק אפילו בשלימה דאומה שאינה אוגרת בה טעמא
ואומה שאוגרת בה טהורה וצריך לומר^ב דאטומאה נמי פריך ומיהו
טהורה כצירית שהיא טהורה גם תשתרי ללכת בה:

ובניחתה כנגד פדחתה. השתא לא היה צריך לומר שחולקת בה
שיערה כלל אלא האמת מפרש: **ישבועה קול מעל**
גבי המערה. קול של סנדל המסומר: (ש"ך ע"פ) **א** **ישבועה המסומר**
וא **בבבועה שאינו מפורס.** מימה לר"י והא קתני סיפא זה הכלל כל
שניאותין צו משלחין אותם ציו"ט ומפרש בגמ' דכל שניאותין צו צחול
קאמר וסנדל המסומר ניאותין צו צחול ואמאי אין משלחין אותם ציו"ט
וי"ל דהתמירו צו לפי שצב תקלה על ידו כי היכי דאסר ליה צסמעין
ר' אלעזר ב"ר שמעון לטעולו לכסות צו את הכלי או למסוך צו כרעי
המטה אע"פ שישאר כלים שמלאכתם לאיסור שרי לטעולן לצורך גופן
ומקומן וזה הכלל קתני התם לא קאי אלא לצורך שניו תפורכ^א ונראה
לר"י דא"ל לרצון דר' אלעזר דשרי לטעולן לצורך גופן ומקומן אסור
לשלחו ציו"ט אע"ג דשילוח משום שמחת י"ט חשיב כמו לצורך גופן מדשרי
לשלוח דברים שמלאכתם לאיסור כיון שצבת תקלה על ידו ליכא שמחת י"ט:
אין

צקול. הוא כמין עמוד רחב מלמטה ודק מלמעלה ומיטלטל והסגנון
מעמידו לפני חלון חנוטה ומסמין מחוצין צו ותולין צהן צצנטיס
ורזועות למכור: **עצמא.** אישטרייד"א צבע"ז והן מאזנים גדולות
לשקול צמר ושערה ונחשת והן של עץ: **הן אחר שלנוטיו.** שגלוי

צהן ואם של מתכת הן טעמאות:
המעמיד. גוף המעמיד את סמלוניו
החותם והעול מעמיד את סמלוניו
והקולב את מסמרותיו והסולם את
שליבותיו שהרי צהם צקועים והערסה
הוא עץ (ה) ארוך שהקנה שקורין ייש"א
והשולן מחוץ צו והשגלות צקועות
צקנה וכולן העץ ארוך מעמידן
שהוא פלי"ל ששתי כפות המאזנים
תלויות צבי ראשין: **רעה אמה.**
צרייתא דתקא וטבעת הוי תכשיט צין
שיש עליה חותם צין שאין עליה חותם
לאו ארישא דליירי בתכשיטי נשים
קיימי תרתייהו אלא חד תכשיט דאיש
ומד תכשיט דאשה ולצדיק קתני:
טומאה אשבת קרמית. הא דקתני
וטבעת צין שיש עליה כו' לאו ארישא
קאי דקרי ליה תכשיט נשים אלא הכי
קאמר וטבעת שאמרו שנטמאה צין
שיש עליה חותם דלאו תכשיט הוא
מיהו כלי מעשה הוא צין שאין עליה
חותם דהוי תכשיט וכי קתני רישא
תכשיטי נשים אשאין עליה חותם:
למאי חזיא. לתכשיט דקתני אינה
חייבת טהרת: **אוגרת בה שיערה.**
היולא מן לקישוריה כוכתו כפי
המחט ומוצת המחט צבנתה מתחמה

שלא יראה שיערה: **ותיהו צניות.**
דמנא מתנימין (לקמן דף סג). צירית
טהורה מלמטה ויוצאין בה. והיא כמין
אלעדה שעושה לשוקיה מעל צמי
שוקיה להדקן שלא יפלו על רגלה:
טהורה. דלאו תכשיט היא אלא
תשמיש לבגד ששוקיה והוי (ה) כעצמת
הכלים דאמרן טהורות צפרקין דלעיל^א
ויוצאין בה שצריך לה עם צמי שוקיה
ולא הוי משאוי ויוצאין דכיון דלצניעותא
היא לא שלפא ומחוי והאי מחט נמי
לצניעותא דשער צאשה ערוה ולא מחויא
ולכאן צלמנע ראשה שקורין גריו"א
צבע"ז: **וצבנת למאי חזיא.** הרי צבנת
אינה חולקת שיערה: **טם של זהב יש לה**
על ראשה. האחד והשני עוקץ הוי:
צחול חולקס שיערה. צעוקץ: **וצבנת.**
תוצבת העוקץ צבנתה והטם שצראשה

השני מונח על פדחתה: **בבבועה סנדל המסומר.** של עץ הוא
ותוחצין מסמרות (ה) למעלה לחוק התחתון עם העליון (ה) העץ עם העור
שלמעלה אימנו יש לו שתי פיות ותוחצ רגלו צו) וצגמרא מפרש
מאי טעמא גזרו ציה: **ולא צבנל יחד:** **בזמן שאין**
צרגלו מכה. צש"ס ירושלמי) מפרש דלא ליחשדיה דטעין ליה לצחריה
תותי כנפיה. ולשון רבותי דילמא מחייבי עליה ושקיל דשליף ליה
וממטי ליה צדיים צצכחת צבת. ומיהו צזמן שיש צרגלו מכה שרי
וצגמרא צבע ציה מניייהו יהיב ליה: **ולא צבנל.** כדמפרש טעמא
צגמרא (לקמן דף סא): **ולא צקמיע.** שכותצין וטוענין לרפואה:
שאינו מלבוש. אכל צקמיע מומחה שרי דתכשיט הוא לחולה
כאחד ממלבושיו: **שריו קפדה ומגפיים.** מפרש צגמרא (ה): אינו
חייב חטא. דכולהו מין מלבושין נינהו צחול למלחמה: **גב' שלפי**
הגזירה היו. צני אדם הנשמטים מן הגזירה היו: **הינכם ינכם.**
הרואה לינכם ינכם שהנכם יראה תחלה שאין אדם רואה: והיוצא
אל יאל. שמה יש ארביים מצחוה והוא לא ידע ויראהו וציינו שאינו
כאן: **הנפך סנדלו.** שיש לו שתי פיות ויכול לנועלו מצ' דצדיק אכל
יכר מי הוא לפנים ומי הוא לאחור וכשנועלו זה הפוך נראה הינכם
כאלו הוא יואל ויכר מקומו צקרקע: **ורגו זה אס זה.**
דצחקתן שהיו סנדלין מסומרין ואלו צחום שעושין לרגלי הסוסים
ראשיה עבים: אל יאל. האיש צבנת כדמפרש לקמיה דצבנת
היה מעשה ומעין המאורע אסרו: **אלמה סגן.** צמסכת ציאה:

משלחין

(א) [לעיל טו: ג] לקמן קכ"ג,
(ב) [הסוף ערך ערך א"ד
אוגרת] (ד) [לעיל נ"ג
(ה) צש"ס: המה, (ו) [דף
נ"ג], (ז) [הסוף ערך זה
(ח) צבנת פ"ו ה"ב,
(ט) [לקמן ס"ב], (י) פ"ה:
השמה, וכן להלן, (יא) [לעיל
סנדל], (יב) [לעיל מעלה,
(יג) לקמן קכ"ד].

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה המעמיד וכו'
והערסה הוא עץ הארוך
שהוא קנה שקורין:
(ב) ד"ה טהורה וכו' והרי
הוא טעמא: (ג) ד"ה קתני
וכי תממית לחוק כ"ל
ומיכת למעלה נחמק:

גליון הש"ס

תרגו"ל ולא בשריון. ע"י
לקמן ע"ד פ"י צש"ס ד"ה כל
שאלמיו:

לעוי רש"י

אישטרייד"א
[אישטרייד"א]. פאזניס
(באשטרייד"א).
ייש"א ויש"א. [מוט, כן
של מאזנים.
פלי"ל. קנה-המאזנים.
גריו"א. פוקת. שבל
(בשערות).

רבינו הגנאל

קולב. יש מי שאומרים
ממיני תכשיט הוא
להשמיע קול כדורך בנת
ומחוק במסמרות. שליבות
ושלשלאות, ששטות הן.
רעה אמה הא כותניה
לצדיק קתני, אין עליה
חותם תכשיט אשין עליה
יש עליה חותם תכשיט
דאיש. והדיון כך הוא
שיהא האיש מותר לצאת
בכפתו שיש עליה חותם,
והאשה טבעת שאין עליה
חותם, מפני שתכשיט הוא
אלוה וכל תכשיט שרי,
לקמן משום גיריה) דרבא
כדבבועה למייר לקמן (טו):
דאמר פעמים שהאשה
נותנת לבעלה טבעת שאין
עליה חותם להוליכה אצל
האומן ומניחה באצבעו
עד שמגיע אל האומן,
ופעמים שהאיש נותן
לאשתו טבעת שיש עליה
חותם להניחה בקופסא
ומניחה באצבעה עד
שמגיע לקופסא, איך
אסרו אחד האיש ואחד
האשה לצאת בין צבנת
שיש עליה חותם בין
בטבעת שאין עליה חותם.
רב נחמן בר יצחק אמר
טומאה אשבת קרמית כו'.
ולא במחט שאינה נקובה.
אוקימנא כדנתיב כמין טם
של זהב יש לה על ראשה,
בחול חולקת בה שיערה,
בשבת מנחת על פדחתה,
ונ"ה לא יצא בסנדל
מסומר כו'. מיט שלפי
השמד כו'. שישנה היא.

(א) ע"י צש"ס: שמה ע"ד
רבינו חזק.